

POUTNÍK

ROČNÍK II
ÚNOR 1998

K ZAMYŠLENÍ

RYTÍŘ SMUTNÉ POSTAVY

Nedávno jsem dočetla knihu Františka Kožíka s názvem „Rytíř smutné postavy“ a podtitulem „Kniha svědectví o životě Miguela de Cervantes“. Pokud se někomu z vás vybavují jména Don Quijote de la Mancha a Sancho Panza - máte pravdu. Jsou to asi dodnes nejnámější literární postavy renesančního Španělska. Ale o nich až později.

Celý Cervantesův život je v knize rozdělen do 17 kapitol, z nichž každá odpovídá některému významnému úseku jeho života a je vyprávěna jinou osobou. Poutavostí a živostí vyprávění nevybočuje román z řady známějších Kožíkových životopisů.

Asi si položíte otázku, proč se tedy o knize Odpověď se mi nehledá snadno. Je těžké probíhalo hlavou. Ta nejneodbytnější z nich knihu o osudech člověka z přelomu 16. kterými se musí hlavní hrdina potýkat, je

A jako důkaz mých myšlenek se rozpoutávají kruzích, které odhalují mnohé špatné lidské vlastnosti. defilují Hloupost, Lakota, Chamtivost, Závist, je nedůstojný průběh volby prezidenta republiky.

„Hádáme“ se o dráhy, nemocnice, školy, elektrárny, a „nezákonné“ přestupy sportovců mezi jednotlivými pokračovat.

A do tohoto zmateného, současného světa nechává autor knihy promlouvat své hrdiny. Několik posledních kapitol je věnováno Cervantesově práci na románu Don Quijote de la Mancha. A já pochopila, že v tomto románu se odráží všechna Cervantesova životní moudrost, zkušenost i hořkost.

Miguel de Cervantes zemřel roku 1616 v Madridu. Znáám svým Donem Quijotem, ale stejně chudý, nepochopený a zbídačený jako jeho literární hrdina. Doslov ke knize pojal F. Kožík velmi netradičně, o to více na mne zapůsobil. Nad lůžkem mrtvého Cervantesa vede Don Quijote svůj monolog o významu rytířského boje za čest a spravedlnost, o svém poselství pro budoucí věky. Myslím, že se v jeho slovech skrývá mnoho pravdy, pravdy a cti, pokrytectví a pohrdání hodnotami, pravdy, kterou je potřeba v dnešním světě neustále a hodně nahlas opakovat. Snad tedy i vás potěší několik úryvků, snad i vy dokážete říci (i když v jiném významu) spolu s Donem Quijotem:

„Dobrou noc, Migueli!

Ty odcházíš. Jsí má lítost. Ale já jsem tvá útěcha. Mýlil ses. Já s tebou neumírám. Já ne, Migueli. ....Jsem zbožný, ale nemám klapky na očích, a prázdnotou obřadností, která je jen pokrytectvím, pohrdám. Miluji přírodu, ale v ní především člověka. Horuji pro krásné sny, ale vracím se ke skutečnosti, abych ji s nimi porovnal. Často se bolestně zraním. Ale jsem ochoten krvácet pokaždé znovu, když tím přinesu lidem prospěch.

Dobrou noc, Migueli!

Tvůj život byl nepřetržitě troskotání a ustavičné loučení s nadějemi. Ale ve tvém nitru jsem rostl já. Naučil ses věřit tomu, že ten chladný a nemilosrdný svět by mohl být krásný a spravedlivý. Pro tuto víru narostla tvému výsměchu andělská křídla. ....Jsem ochoten se obětovat a proto se dovedu ponížit. Vlastní žal lze rozpustit jen v soucitu k trpícím. Věřím jako dítě a jednám jako muž. I po staletích bud vždy připraven sloužit tam, kde nastane boj o lidskost proti lži a násilí. ....Nezapomenu vzít s sebou Sancho Panzu. Je prostý a veselý, ale neumí předstírat, není ponížený, ani domýšlivý, ale také si nedá

zmiňuji tak ze široka, a proč právě dnes. vyjádřit myšlenky, které mi při čtení by se snad dala vyjádřit slovy: „Opravdu čtu a 17. století? Vždyť většina problémů, se stále ještě aktuálních!“

bouřlivé dny a týdny v politických Před užaslými zraky obyčejných lidí Sobectví, Pýcha, ... A vrcholem všeho

o platy, „nezákonné“ převody peněz kluby. Ani se mi nechce ve výčtu

vzít důstojenství své poctivosti. Dobře ví, že po smrti jde kníže stejnou cestou jako nádeník a že ani papež nemá na hřbitově více místa než žebrák .....

Dobrou noc, Migueli!

Spi. Já jsem živ. Zůstanu s lidstvem do skonání světa, dokud se budou točit obří mlýny nenávisti, dokud bude v posledním člověku dýchat láska k životu. .... Sbohem .... Naposled se ohlížím. Odjždím do světa. Svět mě potřebuje.

Dobrou noc, Migueli!"

(Mach)

SLOVO BOŽÍ

- Mluvíš Bože, Hospodine, z plamenů hořícího keře na Sinai k lidu Staré smlouvy o své jedinečnosti, svrchovanosti a všemohoucnosti, o své lásce a přece nerozhořelo v srdcích Tvoji lásku k Zákonu a Tvůj lid zůstal zatvrzelý.
- Mluvíš Bože ke svému izraelskému lidu vánkem větru o jejich vyvolení a přece jej Tvoje slovo minulo a lid se dál od Tebe vzdaloval unášen uragánem vášní, hrubostí a modloslužebnictvím.
- Mluvíš Bože ke svému vyvolenému národu ústy svých proroků a patriarchů o věrnosti a milosrdenství a přece lid Tvoje Slovo neposlouchal a proroky kamenoval.
- Mluvíš Bože světu ústy předchůdce Tvého syna – Jana Křtitele o pokání a odpuštění hříchů a přece svět nepřijal zprávu o připravované spáse.
- Mluvíš Pane Bože k celému světu ústy svého Syna Ježíše Krista o lásce, spáse, naději, odpuštění, milosrdenství, které otevírá brány věčnosti a přece svět v zastoupení synů Izraele jej na kříži na čas umlčel, aby po třech dnech jeho slovo bylo mocnější.
- Mluvíš Bože k lidu všech národů hlasem svého svatého Ducha, rozdávajíc jeho sedm darů všemu lidu a přece mnohé národy jeho hlas přeslechly, Tebe nepoznaly a Tvými dary pohrdají.
- Mluvíš Trojjediný a stále mluvíš k všemu lidu Země ústy svých apoštolů, věrozvěstů, misionářů, mučedníků a svatých a hlásáš jim spásu a věčnou naději a přece lid v nevědomosti z Tvých nástrojů spásy z nich dělá oběti a příkladné vyznavače, kteří přinášejí plody víry a lásky.
- Mluvíš a stále mluvíš k Božímu lidu ústy svých služebníků – Svatého Otce, biskupů, kněží a řeholníků a přece svět zůstává hluchý k Tvému Slovu. Tvrdošíjně odmítá nabízenou milost, Tvou všeobjímající lásku, spásu a naději věčnosti.
- Mluvíš vytrvale a stále promlouváš dějinami a svět jimi nepoučen nechce slyšet.
- Mluvíš všemi hlasy přírody – Ty, její Tvůrce jsi přehlušován frázemi všemožných –ismů.
- Mluvíš hlasem pokroku a vyspělé techniky – Ty, který dáváš člověku schopnost vynalézat a tvořit a jehož domýšlivost z úspěchu jej vede k mylnému názoru vlastní neohraničené všemocnosti až k hrozbě vlastního sebezničení.
- Mluvíš hlasem neštěstí, nemocí a katastrof – Ty, který tímto varuješ lidskou domýšlivost a pýchu, která chce zasahovat do Božích a přírodních zákonů.
- Mluvíš Bože tichem, které člověk přehlušuje neustálým hlukem a lomozem.
- Mluvíš hlasem svědomí – Ty, který jsi součástí svého obrazu – člověka, zdeformovaného sobectvím, nepřátelstvím, hříchem, jenž ohlušuje svědomí – Tvůj hlas v člověku.
- Mluvíš hlasem hlubin Země a atomu, Ty Bůh zaměněný za samu hmotu.
- Mluvíš hlasem vesmíru – Ty, který slunce a světy galaxií tvoříš a přece jsi snižován na smyšleného Boha, vytvořeného lidskou fantazií.
- Bože svatý, pomoz nám, aby naše smysly vnímaly, naše uši slyšely a naše oči viděly, co Ty Bůh říkáš svým stvořitelem dílem našemu uspěchanému a ohlušovanému XX. století. Dej, ať Tvé dílo objevujeme ve všem, co nás obklopuje, zvláště ve svých bližních. Dej, ať nepřeslechneme Tvé slovo. Dej nám více důvěry k těm, kteří hlásají Tvou radostnou zvěst vtěleného Slova Božího.

(js)

RŮZNÉ POHLEDY, JEDNA PODSTATA

Jestliže bychom naši společnost považovali za jeden celek, jeden samostatný organismus, mohli bychom ji nazvat pacientem. Ten je, po několika desetiletích působení ničivého viru označovaného jako socialismus, podroben intenzivní léčebné kúře. Největší kapacity oboru, lékaři i léčitelé nasadili ty nejučinnější prostředky, aby pacienta, do té doby slabého, závislého, uzavřeného až izolovaného, neschopného komunikovat, uvedli v co nejkratší době do stavu podobného jeho některým sousedům. Léčba stále ještě trvá a není procesem jednoduchým. Nasazené medikamenty mají sice dopad veskrze pozitivní, který však doprovázejí určité vedlejší účinky. Ty jsou navíc umocňovány určitou neochotou léčeného spolupracovat a nechat se vytáhnou z teplíčka a pohodlí izolace do nepohody otevřenosti spojené s nutným srovnáváním svých názorů a pravd s názory a pravdami někoho jiného.

Společnost tvoří menší či větší skupiny a společenství vznikající na různých základech - např. národnostních, profesních, zájmových, ideových. Pro jejich existenci je nutná vzájemná otevřenost a tolerance. Dalo by se říci, že se naše společnost „uzdravuje“ na několika úrovních. Jako občany nás vedou naši zastupitelé, politici, ekonomové. Jako věřící nás k otevřenosti a toleranci vedou kněží, biskupové a papež, tedy ti kteří nám vykládají a pomáhají pochopit význam Božího

slova. A právě slova zachycená v listech apoštolů nám, kromě jiného, mohou výrazně pomoci v chápání pojmu jako je tolerance a otevřenost.

Nedávno jsme měli možnost zaslechnout v kostele tato slova: „...neboť my všichni jsme byli pokřtěni duchem v jedno tělo - ať už jsme byli napojeni jedním Duchem...“. Společně se zbývající částí textu uvedeného v prvním listu svatého apoštola Pavla Korint'anům je tato věta vykládána jako výraz jednoty církve křesťanů bez ohledu na to, jaký přívlástek má ta která skupina ve svém názvu. Tento text by snad bylo možné vnímat také jako potvrzení faktu jednoty všech lidských společenství, tedy lidstva jako celku. Vědomí jednoty nám může být posilou v přemáhání strachu a úzkosti, které za určitých okolností cítíme, když potkáváme někoho s jinak zabarvenou pleť, člena jiné církve nebo kohokoliv, kdo se od nás liší.

V měsíci lednu jsme se dvakrát setkali se členy církve Českobratrské evangelické. Při bohoslužbě slova byly připomenuty základy a zdůrazněna nutnost otevřenosti a tolerance při vnímání rozdílných pohledů na výklad Zákona. Pokusili jsem se o další pootevření sobě navzájem a tím o odstraňování bariér, které mezi nás nepostavil nikdo jiný než my sami. Doufejme, že tyto a další vstřícné kroky mezi různými společenstvími lidí, která byla „napojena jedním Duchem“, budou naším příspěvkem ve snaze o uzdravení pacienta označovaného jako postkomunistická společnost.

(RM)

POSTNÍ ZAMYŠLENÍ

Není to dlouho, co mně moje pětiletá dcera najednou povídá: „Když se Ježíšek narodil, tak se všichni hnali do Betléma a pak, když vyrostl, tak ho ukřižovali. A maminko, to byli ty stejný lidi?“

V první chvíli jsem byla překvapena. Z jejího hlasu zazníval pocit křivdy Pánu Ježíši. Snažila jsem se jí to dobře vysvětlit. To úžasné tajemství velikonoc, že se Pán Ježíš narodil proto, aby za nás, za všechny zemřel na kříži. Co se asi promítne hlavou dítěte? Jak to přijme jeho dětská duše? My dospělí přijímáme tuto pravdu určitě svou myslí. Ale dovedeme se opravdu do toho vcítit i celým svým srdcem a svou duší? Čím více nad tím uvažuji, tím více musím žasnout a říkám si, je vůbec člověk schopen tak obrovskou Boží lásku pochopit? Tu lásku, o které píše apoštol Jan těmi krásnými slovy, která určitě mnozí znají z paměti: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

To, co Bůh nežádal po člověku, nám dal sám, svého jediného Syna.

Jak bychom dnes my reagovali na výzvu Abrahámovi, aby obětoval svého syna Izáka? Jaká by byla naše odpověď na tuto Boží zkoušku? A jak vlastně dnešní člověk odpovídá i na všechny ostatní zkoušky?

Pomalou přemýšlím dál, jak jsme ještě docela blízko Betlému a přitom už zase ne tak daleko od Golgoty. Není to dlouho, co naše srdce naplnila radost z Ježíškova narození a přitom již brzy vstoupíme do postní doby, která nás dovede až pod kříž s Pánem Ježíšem. Jak jedno s druhým nerozlučně souvisí...

Betlém je studánka radosti.

Golgota je pramen naděje.

(P. Hahne)

(já)

TOBĚ PATŘÍ CHVÁLA, ČEST A SLÁVA

a celá tato píseň je jednou z mnoha, které zní v našich myslích hodně dlouho poté, co skončí v našem kostele mše sv. pro děti, nebo páteční pro mládež.

Každému texty a melodie k oslavě Boha říkají něco do duše. A ponořit se do tohoto naslouchání je darem. Nejen mladí lidé, ale i ti starší prožívají při těchto písních radost v srdci a cítí přítomnost Ježíše mezi námi. V takových chvílích duše vyjadřuje díky Stvořiteli, že tu smíme být a jsme obdarováni. Často mne napadá věta žalmu „blaze každému, kdo smí přebývat v Hospodinově domě na dlouhé předlouhé časy”.

Uvědomujeme si a poznáváme, že Bůh o každém z nás ví a že nás má rád. Ví i o našich smutcích a přichází na pomoc, když nás něco tíží.

A tak se stane, že jako prostředníka pošle dítě. Vždyť Ježíš říká „nechte maličkých přijít ke mně, neboť jejich je království nebeské“. A jedno české rčení praví: „květiny a dětské oči jsou pozůstatkem ráje“.

Sama jsem pocítila lásku Boží prostřednictvím dítěte. Bylo mi ten den smutno v srdci, jak už starému člověku někdy bývá, když na něho dolehne prázdnota osamělosti. Při večerní mši sv. v kostele za mnou v lavici seděla rodina s malým asi 4 až 5-tiletým děvčátkem.

Mládež začala zpívat píseň „Tobě patří chvála, čest a sláva“. A tu ta malá Tereзка svým dětským, jásajícím hláskem vyzpívala ono překrásné „my zvedáme svoje dlaně, my voláme, Ty jsi Pán, Ty jediný, Ty jsi Král, Ty jsi tolik nádherný, celý svět se Ti klaní“.

Toto dítě stačilo s druhými zpívat a zvláště ono „**Ty jsi tolik nádherný**“ zaznělo tak čistě, vroucně. Malá Tereзка ještě číst neumí, ale píseň znala dokonale. Vnímala jsem s úžasem, jak chválí Boha, který dává především to nejkrásnější dětské duši. Zároveň mi Bůh prostřednictvím tohoto dítěte daroval radost a pokoj. Díky Tobě Bože za všechny písně, jež kdy pro nás znějí.

Díky Tobě Bože za rodiny, ve kterých naše děti vyrůstají.

(M. Faltusová)

ZE ŽIVOTA

Dítě a hračka

Bylo to v horkém létě. Do autobusu nastoupila maminka s kočárkem. Děťátku mohlo být tak půl roku. Dostalo láhev s červenou vodou a pilo. Potom si zase sedlo, zahrabalo v kočárku a našlo si hračku. Oranžový revolver z umělé hmoty! A dřelo si jím dásna, hledalo zoubky. Chvilí pažbou, chvilí rukojetí. Dítě v čepičce pro miminka, patrně holčička...

Kopni ho!

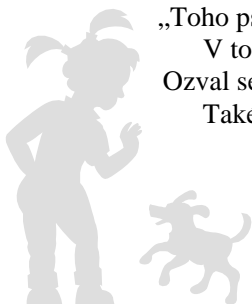
Mladá maminka a dvě malé děti dobíhali autobus. S nimi běžel i psík. Pan řidič jim zastavil.

„Toho psa nebereme že, odeženejte ho“, říká pan řidič.

V tom slyším, jak tato pěkná maminka říká tomu malému děcku: „kopni ho!“

Ozval se pan řidič: „ne, nekopej ho, on půjde sám...“

Také výchova.

Dětská upřímnost

Stavilo se u mne několik dětí. „Teto, v sobotu je dětský karneval, půjdeš taky?“

„Ne, to už se pro babičky nehodí, možná, že by mně tam ani nepustili“. „Pustili, už vím, co. Půjdeš za čarodějnici!“

My Ti seženeme kostě a ty si najdeš nějaké roztrhané šaty“. Tak to si bude!

Miluji Tě Hospodine, má sílo.

Miluji Tě, Hospodine, má sílo, zní mi už dlouho v duši, nejméně celý advent. Nezpívám si nahlas, málokdy, ale naplnila mne tato odpověď ze mše svaté.

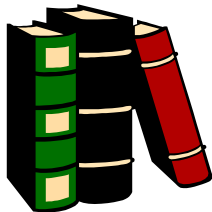
Pan farář vyzval děti při mši pro ně, ať napíší Pánu Ježíši píseň, báseň. Vyzval i ostatní.

Ano, snad jen děti dovedou upřímně a krásně říci, co cítí. A dětsky mile, dojemně.

Já bych nedovedla říci nic nového. Vše krásné bylo už mnohokrát řečeno, vyzpíváno. Ale mne tato odpověď naplnila celou a zpívá ve mně. Je mi krásně a mé hříšné já se upřímně raduje, že smí věřit, že smí vědět, že Bůh nás nekonečně miluje a proto nám dal svého syna a miluje nás takové, jací jsme.

Díky, Pane Bože, za to! Jsi mojí radostí, jsi mojí silou.

(O. Vávrová)

VZDĚLÁVÁNÍ**ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (2. ČÁST)****KONGREGACE BRATŘÍ TĚŠITELŮ Z GETSEMAN (CCG) - těšitelé:**

Papež Pius XI. přijal 12.2.1922 mladého českého kněze P. Josefa Jana Litomiského, pocházejícího z jihočeské vesnice Hoříněvsi, který působil při českém kostele ve Vídni. Jeho žádosti papež vyhověl a vyslovil souhlas k založení nové řeholní společnosti TĚŠITELŮ. V tom čase byla v Brně založena s. Rosou Vůjtěchovou Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova. To dalo podnět k založení i mužské Kongregace bratří Těšitelů, kterou podporoval i pražský arcibiskup Pavel Huyn. Ten pak po vzdání se arcibiskupského stolce v Praze se ve Vídni, kde měla Kongregace své první sídlo, stal prvním novicmistrem a P. Josef Jan Litomiský prvním generálním představeným a současně i rektorem českého kostela Nejsvětějšího Vykupitele ve Vídni.

V roce 1991 bylo sídlo Kongregace přeloženo do Marianky na Slovensku. Česká provincie sídlí v Nížkově.

Stanovy Kongregace přepracované po II. Vatikánu schválil v r. 1983 v Praze arcibiskup Tomášek. Kongregace má smírné, misijní a pastorační poslání. Kontemplativní (rozjímavá) spiritualita spočívá v denní adoraci před Nejsvětější Svátostí.

Bratři Těšitelé působí v duchovní správě ve Velkých Hošticích, v Nížkově a Frýdku-Místku.

Řeholní roucho (viz obr.) tvoří černý hábit, přepásaný koženým řemenem (cingulem) s pětidesátkovým růžencem. Při adoraci se obléká bílá kapuce a dlouhý bílý plášť.

Přijímání nových členů: po tříletém období kandidatury následuje jednoroční noviciát. První sliby se skládají na jeden rok a poté na tři roky. Po uplynutí této doby se skládají sliby věčné.

Kontaktní adresa:

Kongregace bratří těšitelů
z Getseman
Nížkov 10
592 12

(zpracoval js)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

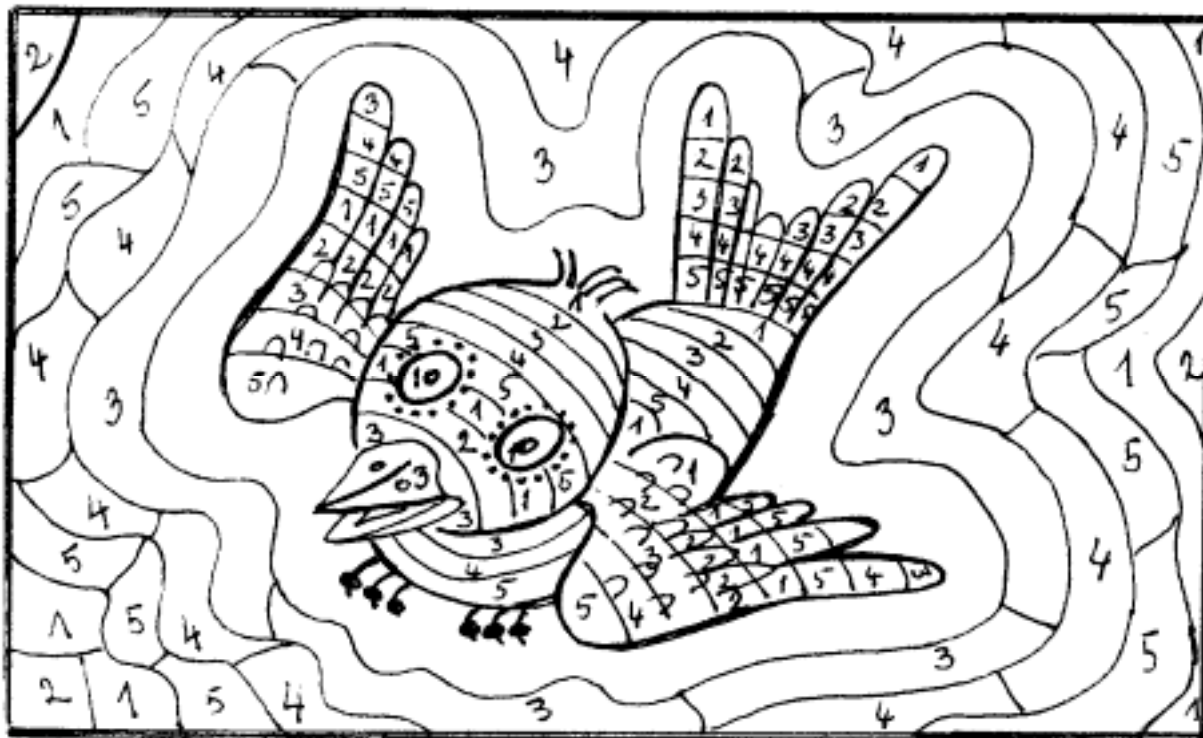
Dnes si povíme krátkou pohádku.

DUHOVÝ PTÁČEK.

Pod lesem stála malá chaloupka. Bydleli v ní už dlouhá léta dědeček s babičkou. Byli spokojení a měli se rádi. Dědeček chodíval do města na trh a babička se starala o chaloupku. Jednoho dne se u nich objevil vyšňořený pán na koni. Byl už večer, a tak ho babička pozvala, aby u nich přenocoval. Pán souhlasil.

V noci ho probudila záře, která vycházela z klíčky na okně. V ní si vesele tenkým hláskem prozpěvuje duhový ptáček. „Kdo jsi?“, ptá se pán. „Jsem štěstí!“ Pán se zaradoval, že přesně to hledá. Ráno chtěl ptáčka koupit, ale dědeček řekl, že mu ho dá na památku a sám ho do zámku přinese. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že pán je sám král. Ptáček však místo zpěvu hned od krále uletěl. Marně ho hledali. Král se tedy vrátil k dědečkovi, že mu štěstí uletělo. Ale velice se podivil, když zjistil, že ptáček si spokojeně prozpěvuje v klínce na okně. Poprosil, aby mu ho ještě jednou dědeček daroval. Na zámku ho dal do zlaté klece. Ale ani v ní ptáček nezpíval a brzy uletěl. Král pochopil, že ptáček chce zůstat v chaloupce, protože štěstí ví, kde je doma. Jenom lidé si někdy myslí, že je štěstí doma ve zlaté kleci.

Na obrázku je duhový ptáček namalován a vy si ho můžete podle jednotlivých čísel vybarvit. A zároveň přitom zkuste přemýšlet, jestli i u vás doma bydlí štěstí a jestli ho někdy zbytečně nevyháníte sami tím, že třeba zlobíte rodiče, hádáte se se sourozenci, neposloucháte a zbytečně si vymýšlíte nebo se nechcete rozdělit s druhým, nechcete se učit a místo toho vysedáváte u televize? Přemýšlejte.

(OTAZNÍČEK)

1) modrá	2) zelená
3) žlutá	4) červená
5) růžová	

Pro starší:

Otvírám útlou knížku s názvem „Ve škole Ducha svatého.“ Hned v úvodu čtu: „Ó můj Ježíši, jak snadno se lze posvěcovat, je jen třeba troška dobré vůle. A když Ježíš najde tuto její trošku v duši, spěchá se jí darovat. A nic ho nemůže zastavit, ani hříchy, ani pády, vůbec nic. Ježíš jí pospíchá na pomoc, a je-li duše věrná této Boží milosti, bude moci v krátkém čase dojít k nejvyšší svatosti, jaké může zde na zemi tvor dosáhnout. Bůh je velmi štědrý a svou milost neodpírá nikomu, dává dokonce víc, než žádáme. Nejkratší cestou je věrnost vnuknutím Ducha svatého.“

*Z deníku sestry Faustiny Kowalské (1905-1938),
polská řeholnice, 1993 - blahověčena papežem
Janem Pavlem II.*

Snažím se i já o „trošku“ té dobré vůle? Udělám si každý den třeba jen na pár minut čas, kdy za sebou zavru dveře a pak i oči a uši před svým okolím, ztiším své myšlenky a představy, a takto v tichosti vstoupím do chrámu své duše, a tam naslouchám a prosím:

Duchu svatý,
živote mé duše,
klaním se ti;
osvěcuji mne,
veď mne,
posiluj mne
a utěšuj mne.
Říkej mi
co mám udělat,
a přikazuj mi,
abych to udělal.
Slibuji, že se ti podřídím ve všem,
oč mne požádáš,
a že přijmu vše,
co se z tvého dovolení bude dít.
Jen mi ukazuj,
co je tvá vůle.

*Modlitba kardinála Merciera
(mechelensko-bruselský arcibiskup 1851-1926)
(já)*

DĚTSKÉ PERLIČKY:

1) Maminka (Eva) se ptá dětí: „Tak, pamatujete si, o čem jsme včera četli? Jak se jmenovali první lidé v ráji?“
Honzík pohotově vyhrkne: „Jansovi.“

2) Dohrála kazeta Učedníků Josef egyptský. Když písničky a povídky skončily, malý Honzík se dožadoval vyprávět znovu ten příběh o Josefu egyptském. Pozorně to vyslechl a pak se zeptal: „Už ten Josef umřel?“ Když maminka přikývla, ptal se znovu: „A kde má hrobeček? Vedle našeho dědečka?“

(já)

PRO VOLNÝ ČAS**KONÍČEK A ZÁHADNÝ NÁPIS...****Vyluštění z minulého čísla Poutníka:**

KONÍČEK: Ježíšku maličký, spíš u své matičky tichounký sen. Spi jenom robátko, rozkvetete zakrátko do běla den. Zítra tě rodiče zasvětí v chrámě, Simeon vyzvedne na svoje rámě. Třicet let uplyne máti tě přivine zas na svůj klín, tělo tvé přesvaté ranami poseté od našich vin.

ZÁHADNÝ NÁPIS: Svatý Don Bosco, apoštol mládeže, vychovatel, průkopník misí, ctitel svatého Františka Salezského.

(JM)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

7. neděle v liturgickém mezidobí

22. února 1998

9. týden / 98

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

23. února - pondělí sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
7.00 - 17.30 Dolní Čermná - *výstav Nejsvětější svátosti oltární, zakončený společnou adorací a svátostným požehnáním*
18.00 Dolní Čermná - za rodinu Mačátovu
24. února - úterý 7. týdne liturg. mezidobí
7.00 - 17.30 Dolní Čermná - *výstav Nejsvětější svátosti oltární, zakončený společnou adorací a svátostným požehnáním*
18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
25. února - středa **POPELEČNÍ STŘEDA** - *tímto dnem zahajujeme postní dobu, která nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k soustředěnosti sebeovládání, kajičnosti a smírnému odčiňování hříchů.*
Den přísného postu od masitých pokrmů a dospělým věřícím od 18-ti do 60-ti let je nařízena újma v jídle, což znamená, že je dovoleno se dosytosti najíst jen jednou během dne. Tímto postem nejsou vázáni malé děti a nemocní lidé.
Při večerní mši svaté se bude udílet popelec, který je výzvou k pokání.
18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
26. února - čtvrtek po Popeleční středě
6.45 Dolní Čermná - na úmysl dárce
27. února - pátek po Popeleční středě
18.00 Dolní Čermná - za Františku Kašparovu
28. února - sobota po Popeleční středě
6.45 Dolní Čermná - na úmysl dárce
17.00 Petrovice - za Antonii Moravcovou a manžela

1. BŘEZNA - NEDĚLE - 1. POSTNÍ

- Dolní Čermná - 7.30 h za farníky
Verměřovice - 9.00 h. za Josefa Ryšavého a rodiče
Dolní Čermná - 10.30 h. na úmysl dárce

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

ve farním kostele se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté a v neděli ráno od 6.30 - do 7.25 h. Na požádání a po domluvě s duchovním správcem kdykoliv v týdnu.

Pobožnost křížové cesty:

Ve středu a v pátek - od 17.30 h. a v neděli odpoledne od 15.30 h.

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

- nácvik zpěvu na dětské bohoslužby: v pondělí 23.2. v 16.45 h. na faře v D.Čermné
- rytmickou mši sv.: v pátek 26.2. v 18.00 h. ve farním kostele v D.Čermné
- setkání mladých: v pátek 26.2. po večerní mši sv. na faře v D.Čermné
Téma setkání: Vztah dvou lidí (pokračování)

(Pa)

POUTNÍK, ÚNOR 1998

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. března 1998, Poutník vyjde 29. března 1998

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59